

Hergebruik van overheidsinformatie

Op 31 december 2003 is de Europese richtlijn inzake het hergebruik van overheidsinformatie van kracht geworden [1]. Deze richtlijn beoogt het hergebruik van beschikbare overheidsinformatie te bevorderen. Uiterlijk 1 juli 2005 moet de richtlijn zijn omgezet in nationale wetgeving. Dit artikel belicht de gevolgen van de richtlijn voor de geo-informatie-sector in Nederland: een (voorlopige) storm in een glas water?

De voorschriften en praktijken ten aanzien van hergebruik van overheidsinformatie variëren binnen Europa van land tot land. Ieder land heeft zijn eigen zogenoemde toegankelijkheidsregime en vaak hebben de individuele overheidsinstanties de vrijheid om zelf de prijs en gebruiksvoorwaarden te bepalen. Dit heeft geleid tot een lappendeken van toegankelijkheidsregimes. De richtlijn stelt dat onzekerheid over de voorwaarden voor de exploitatie van informatie voor bedrijven een belemmering vormt om in de sector grensoverschrijdende exploitatie van overheidsinformatie te stappen. Als zich in één of twee landen moeilijkheden op dit gebied voordoen, kan het al onmogelijk worden om een levensvatbaar geheel Europa bestrijkend product te maken. Op de Europese informatiemarkt zullen op basis van de nieuwe richtlijn voor alle marktdeelnemers, inclusief overheden, dezelfde basisvoorwaarden gelden voor hergebruik van overheidsinformatie. Dit artikel gaat in op de meest in het oog springende bepalingen van de richtlijn en de gevolgen voor de geo-informatie-sector in Nederland.

Bastiaan van Loenen,
Promovendus
Onderzoeks-
instituut OTB,
TU Delft

Hergebruik van overheidsinformatie. (figuur: Axel Smits).

De richtlijn inzake hergebruik van overheidsinformatie

De richtlijn heeft als doel om, door harmonisatie van de voorschriften en praktijken in de Europese lidstaten inzake de exploitatie van overheidsinformatie, een interne Europese markt tot stand te brengen die ondernemingen beter in staat stelt om de mogelijkheden van overheidsinformatie te benutten en bij te dragen tot economische groei en het scheppen van werkgelegenheid. De grootste barrières die worden gezien voor de totstandkoming van die interne Europese markt zijn de prijs van de overheidsinformatie, het bestaan van exclusieve contracten, de tijdsduur tussen een verzoek om informatie en het antwoord, en in het algemeen de ondoorzichtigheid van de beschikbare en beschikbaarheid van de overheidsinformatie. De Europese richtlijn beperkt zich tot het hergebruik van reeds beschikbare overheidsinformatie. De richtlijn heeft betrekking op "bestaande documenten" van openbare lichamen, waarvan het openbaar lichaam het hergebruik kan toestaan. De richtlijn gaat dus niet over de toegang tot de informatie maar richt zich slechts op informatie die reeds toegankelijk is. De richtlijn biedt geen mogelijkheden om de toegang tot informatie die niet toegankelijk is onder de huidige toegankelijkheidsregimes af te dwingen. De richtlijn heeft als algemeen uitgangspunt om het hergebruik van overheidsinformatie te stimuleren en roept de lidstaten en hun openbare lichamen op alle documenten in hun bezit voor hergebruik beschikbaar te stellen en om informatie zoveel mogelijk langs elektronische weg beschikbaar te maken. In de overwegingen bij de richtlijn wordt het belang van een open toegankelijkheidsregime (zie kader) aangegeven maar de invoering hiervan werd op dit moment als een te grote stap gezien. Het zogenoemde kostendekkende model wordt daarom (nog) toegestaan. Meer specifieke punten uit de richtlijn zijn:

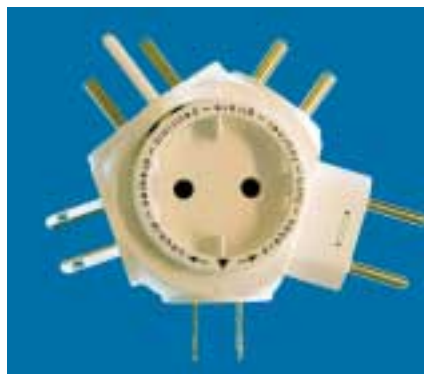
- het stimuleren van het gebruik van open standaarden;
- het instellen van een maximumprijs voor overheidsinformatie;

- de verplichting om gebruiksvoorwaarden doorzichtig te maken, onder andere door ze (on line) te publiceren;
- het verbieden van discriminatoire bepalingen;
- het publiceren van overzichtlijsten met voor hergebruik beschikbare overheidsinformatie.

Open standaarden

Voor het formaat waarin de overheidsinformatie moet worden verstrekt gaat de richtlijn niet erg ver: "Openbare lichamen stellen hun documenten beschikbaar in eender welk reeds bestaand formaat of eender welke taal, indien mogelijk en passend langs elektronische weg" (artikel 5). Daarbij wordt wel aangegeven dat, om het hergebruik te bevorderen, het belangrijk is dat openbare lichamen hun documenten beschikbaar stellen in een formaat dat, voorzover mogelijk en passend, niet gebonden is aan specifieke

Zonder standaarden blijft het behelpen. (foto: Axel Smits).

software: zogeheten open formaten. Het openbare lichaam heeft echter niet de verplichting om de informatie te converteren naar een open formaat.

Nederland loopt op dit gebied voor de richtlijn uit. In 2003 hebben het ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties en het ministerie van Economische Zaken het ICTU reeds opdracht gegeven voor de uitvoering van het programma Open Standaarden en Open Source Software (OSOSS). Dit programma stimuleert overheidsorganisaties open standaarden op het gebied van ICT toe te passen in hun informatiesystemen en informeert hen over de mogelijkheden van open source software (www.ososs.nl). Zeer recent heeft de Nederlandse regering aangegeven dat de overheid voor haar communicatie zowel intern als extern gebruik gaat maken van open standaarden [5]. Het gebruik door de overheid van open formaten, zoals OpenGIS, zal in Nederland de norm gaan worden. Binnen de Adviesdienst Geoinformatie en ICT van Rijkswaterstaat (AGI) wordt al aan OpenGIS gewerkt en ook het Kadaster is met het nieuwe product TOP10NL op de goede weg.

Algemene Theorie Toegankelijkheidsregimes

Hergebruik van informatie en met name van overheidsinformatie is een veelbesproken onderwerp. De discussie gaat vrijwel altijd over de prijs van de informatie en tegen welke voorwaarden de overheid haar informatie ter beschikking stelt of moet stellen. Twee modellen geven de uitersten weer: het open toegankelijkheids- en het kostendekkende model.

Open toegankelijkheidsmodel

In het open toegankelijkheidsmodel is de informatie voor een ieder beschikbaar tegen maximaal marginale verstrekingskosten en onder minimale gebruiksvoorwaarden. De instelling die de informatie verzamelt en verwerkt moet de financiering voor zijn activiteiten van elders halen, bijvoorbeeld uit de algemene middelen. Dit maakt de waarborg voor continue kwaliteit van de informatie afhankelijk van beslissers die voortdurend op het belang van geoinformatie moeten worden gewezen om het budget voor het volgende jaar zeker te stellen. Afhankelijk van het economische klimaat zal dit de ene keer eenvoudiger gaan dan de andere.

Kostendekkende model

In het kostendekkende model dekt de prijs van de informatie een (groot) deel van de winnings- en verwerkingskosten en kan de

prijs zelfs uit een deel winst bestaan. De gebruiksvoorwaarden die vaak in dit model gehanteerd worden, beperken het gebruik tot slechts voor gebruik binnen de organisatie van de afnemer. De informatie mag niet worden doorverkocht en als de informatie is verrijkt dan moet veelal een royalty van de opbrengsten van het nieuwe product worden afgedragen aan degene van wie de basisinformatie is verkregen. Degene die het intellectuele eigendom heeft kan er verder voor kiezen om de verrijking van de informatie exclusief aan één partij te gunnen. De instelling die de informatie in dit model verzamelt en verwerkt kan in dit model een zekere financiële onafhankelijkheid genieten.

Ondanks dat de discussies al meer dan een decennium spelen is er nog steeds geen optimaal model gevonden. Sinds halverwege de jaren negentig hebben wel een aantal onderzoeken aangegeven dat het open model het hergebruik van informatie bevordert en daardoor, een soms ongekende, groei van de informatie-economie zou stimuleren (zie onder andere [2][3]). Hoewel er kritiek is op de wijze waarop deze onderzoekers tot hun conclusies komen [4], hebben ze wel mede geleid tot de totstandkoming van de Europese richtlijn inzake het hergebruik van overheidsinformatie.

Een maximumprijs

De richtlijn stelt een maximumprijs in voor overheidsinformatie. Het bepaalt dat de totale prijs voor het verstrekken van informatie niet hoger mag zijn dan "de totale kosten die zijn gemaakt om documenten te verzamelen, te produceren, te vermenigvuldigen en te verspreiden, vermeerderd met een redelijk rendement op de investering, met inachtneming van de vereiste zelf-financiering van het betrokken openbare lichaam, voorzover van toepassing" (artikel 6). Producenten omvat het creëren en samenbrengen, terwijl onder verspreiden ook de ondersteuning van de gebruiker wordt begrepen. Hiermee wordt een bovengrens voor de prijs van overheidsinformatie ingesteld die buitensporig hoge tarieven moet voorkomen. De richtlijn komt, met de keuze voor het instellen van een bovengrens voor de prijs, tegemoet aan openbare lichamen die voor de financiering van een deel van hun activiteiten afhankelijk zijn van de inkomsten uit de verkoop van informatie. De richtlijn geeft verder aan dat de lidstaten de openbare lichamen moet stimuleren om documenten beschikbaar te stellen tegen tarieven die niet

hoger zijn dan de marginale kosten van vermenigvuldiging en verspreiding van de betrokken documenten. Deze overweging is echter niet dwingend. Desgevraagd moet een openbaar lichaam wel aangeven welke berekeningsgrondslag is gebruikt voor de informatie, bijvoorbeeld de € 900.000 (excl. BTW) voor het complete Actueel Hoogtemodel Nederland (AHN) (www.geo-loket.nl) of de ruim € 300.000 (excl. BTW) voor het Adrescoördinatenbestand Nederland (ACN) (www.kadaster.nl).

In Nederland biedt de nota "Naar optimale beschikbaarheid van overheidsinformatie" het kader voor het toegankelijkheidsbeleid [6]. Voor overheidsinformatie mogen in principe alleen de marginale kosten van de verstrekking van de informatie in rekening worden gebracht (bijvoorbeeld de telefoontikken, of de prijs van een floppy). De beleidslijn is echter niet van toepassing op overheden die bijvoorbeeld vallen onder specifieke wetgeving, zoals het Kadaster (en recent de Topografische Dienst Kadaster).

In het algemeen heeft deze bepaling van de richtlijn geen gevolgen voor de prijs van overheidsinformatie. Doordat individuele overheidsinstanties in Europa vaak vrij worden gelaten om zelf de berekeningsgrondslag voor hun tarieven te bepalen, wordt er slechts zeer beperkt een verbetering aangebracht aan de Europese lappendeken van tarifieringsgrondslagen.

(tien werkdagen) na de dag waarop het verzoek is ontvangen, beslist. Het bestuursorgaan kan de beslissing voor ten hoogste twee weken verdagen (artikel 6). Nederland voldoet voor wat betreft informatie die valt onder de Wob aan de richtlijn. Voor kadasterinformatie spreekt het Kadaster in principe met klanten een leverdatum af. Het hanteert verder normen die variëren van één dag voor een afschift van een akte tot vier weken voor ad hoc leveringen [7]. Ook de AGI spreekt in principe een levertermijn af met de verzoker van informatie. In andere gevallen "zal verstrekking van de gegevens aan de opdrachtgever geschieden zo spoedig als redelijkerwijs mogelijk is na de datum van acceptatie van de opdracht" [8]. De richtlijn bepaalt echter voor het laatste geval dat de informatie dan binnen maximaal veertig werkdagen moet worden geleverd. De genoemde huidige termijnen zeggen voor de goede orde niets over de daadwerkelijke tijd tussen een verzoek en levering.

Intellectueel eigendom gehandhaafd

Het wordt overheden niet verboden om intellectueel eigendom (bijvoorbeeld auteursrecht) voor te behouden. Conform het algemene uitgangspunt van de richtlijn dienen openbare lichamen wel hun intellectueel eigendom op dusdanige wijze uit te oefenen dat hergebruik wordt vergemakkelijkt. Dit komt grotendeels overeen met het bepaalde in de nota *Naar optimale beschikbaarheid* [6], waar het intellectuele eigendom van de overheid alleen mag dienen ter bescherming van publieke belangen en ter bescherming van op de informatie rustende rechten van derden. Op dit punt dus ook geen gevolgen voor de Nederlandse praktijk.

Geen discriminatie

De richtlijn stelt dat de voorwaarden voor het hergebruik van documenten niet discriminerend mogen zijn voor vergelijkbare categorieën van hergebruik (artikel 10 lid 1). Het kan niet zo zijn dat een Belgisch bedrijf en een Duits bedrijf andere bedragen voor dezelfde informatie moeten betalen, terwijl ze de informatie voor hetzelfde doel willen gebruiken. Dit belet niet dat voor commercieel en niet commer-

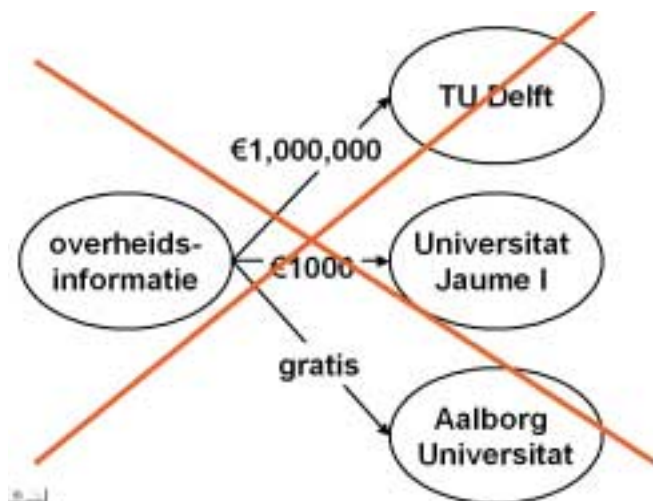

Een maximale prijs voor overheidsinformatie.

Termijn van antwoord op een verzoek

De richtlijn stelt "wanneer geen termijnen of andere regels voor de spoedige verstrekking van documenten zijn vastgesteld, behandelen openbare lichamen het verzoek en verstrekken zij de verzoeker de documenten voor hergebruik of stellen zij, indien een licentie is vereist, het licentieaanbod aan de aanvrager op binnen een termijn van ten hoogste twintig werkdagen na de ontvangst van het verzoek" (artikel 4). Voor uitgebreide of ingewikkelde verzoeken kan deze termijn met twintig werkdagen worden verlengd.

In Nederland bepaalt de Wet openbaarheid van bestuur (Wob) dat het bestuursorgaan op het verzoek om informatie zo spoedig mogelijk, doch uiterlijk binnen twee weken

Geen discriminatie.

cieel hergebruik een verschillende tarifiering kan worden gehanteerd (overgeving 19). Het hergebruik van documenten moet verder openstaan voor alle potentiële marktdeelnemers. Contracten of andere overeenkomsten tussen het openbare lichaam dat deze documenten in bezit heeft en derden mogen in principe geen exclusiviteitsrechten bevatten (artikel 11).

Als de informatie door een openbaar lichaam wordt hergebruikt als basismateriaal voor commerciële activiteiten van dat openbare lichaam die buiten de publieke taak vallen, zijn op de verstrekking van documenten voor deze activiteiten dezelfde vergoedingen en andere voorwaarden van toepassing als voor andere vergelijkbare gebruikers (artikel 10 lid 2). Met deze bepaling hoopt men de kruissubsidiëring tot een minimum te kunnen beperken.

Ook hier is niets nieuws onder de zon voor Nederland. De richtlijn sluit aan bij de uitgangspunten van het kabinetsbeleid inzake “Markt en Overheid” (zie onder andere [9]). Als overheidsinstellingen in of naast hun taak commerciële activiteiten verrichten dan dient daarbij het uitgangspunt te zijn dat zij zich in een zelfde concurrentiepositie bevinden als private ondernemingen die zich eveneens op die markt bevinden. Dit betekent dat iedereen onder dezelfde voorwaarden toegang tot de basisinformatie moet krijgen. Concreet betekent het dat overheidsorganen geen speciale fiscale behandeling krijgen, dat er geen subsidie voor marktactiviteiten mag worden uitgekeerd, en dat kosten van arbeids-, vermogens- en productiemiddelen van de marktactiviteiten moeten worden verrekend in de prijs.

Overigens mag een overheidsinstantie ingevolge hetzelfde Nederlandse beleid, buiten haar kerntaken of publieke taken om, een aantal bewerkingslagen op de informatie uitvoeren als dat tot een verbetering van de toegankelijkheid van overheidsinformatie leidt, het toegankelijk maken van die overheidsinformatie van groot maatschappelijk belang wordt geacht, en de private sector deze bewerkingslag niet kan of wil uitvoeren. Voor de verrijking van de informatie mag verder geen gebruik worden gemaakt van de informatie van derden.

De nieuwe Kadasterwet staat het verrichten van marktactiviteiten door het Kadaster onder voorwaarden toe. Hoewel dit commerciële activiteiten binnen de publieke taak zouden zijn, zullen deze niet aan het Kadaster worden toegestaan indien het belang van die activiteit niet opweegt tegen het belang van derden om tegen zodanige concurrentie te worden beschermd [10]. Als het Kadaster nu, op basis van de kadastrale registratie, zou willen werken aan een product zoals het 6ppc-bestand of het woontypebestand, dan moet de Minister het belang van bijvoorbeeld Bridgis, Geodan en Wegener DM afwegen om tegen deze concurrentie te worden beschermd. Als dit daadwerkelijk zou gebeuren dan is dit conform de Kadasterwet alsook conform de Europese richtlijn.

Op dit punt is er, als er in de praktijk een goede invulling aan het beleid inzake “Markt en Overheid” wordt gegeven, in Nederland geen conflict met de Europese richtlijn.

Doorzichtige gebruiksvoorwaarden online

De mate van hergebruik zal worden bevorderd door transparantie van gebruiksvoorwaarden: duidelijke en goed toegankelijke voorwaarden. De richtlijn bepaalt dat de voorwaarden en standaardvergoedingen voor het hergebruik van overheidsinformatie vooraf worden vastgesteld en bekendgemaakt, indien mogelijk langs elektronische weg (artikel 7). Eenzelfde strekking geldt voor het gebruik van licenties (artikel 8). In lidstaten waar licenties gebruikt worden, zorgen de lidstaten ervoor dat standaardlicenties het hergebruik van overheidsdocumenten, die aan specifieke licentia aanvragen kunnen worden aangepast, in digitaal formaat beschikbaar zijn en elektronisch kunnen worden verwerkt (artikel 8.2). De lidstaten moeten alle openbare lichamen ertoe aansporen gebruik te maken van de standaardlicenties. Verder moeten de openbare lichamen ervoor zorgen dat indieners van verzoeken om hergebruik op de hoogte worden gesteld van de middelen van beroep die tegen besluiten of handelingen die hen betreffen, kunnen worden ingesteld. Dit wordt met name van belang geacht voor het midden- en kleinbedrijf dat wellicht geen ervaring hebben met de omgang met openbare lichamen in andere lidstaten en de beroepsmogelijkheden aldaar.

Ook hier lijkt de geo-informatie sector in Nederland zijn zaken goed op orde te hebben. De voorwaarden en prijzen van de informatie van bijvoorbeeld de AGI zijn via het geoloket (www.geo-loket.nl) goed toegankelijk. Ook het Kadaster en DataLand [11] voldoen aan de richtlijn. Het centrale punt, het nationaal clearinghouse geo-informatie (NCGI), heeft slechts zeer beperkte informatie over gebruiksvoorwaarden en veelal verouderde informatie voor wat betreft prijzen (gulden!) beschikbaar. Het enige dat op de meeste sites nog

ontbreekt, is de wijze waarop beroep kan worden aangetekend tegen een beslissing van een openbaar lichaam.

Clearing rights system

Om het vinden van de voor hergebruik beschikbare informatie en de bijbehorende voorwaarden te vergemakkelijken, schrijft de richtlijn voor dat "lidstaten instaan voor praktische regelingen die het zoeken naar hergebruik beschikbare documenten vereenvoudigen, zoals overzichtslijsten, die bij voorkeur online toegankelijk zijn, van de belangrijkste documenten met links naar gedecentraliseerde overzichtslijsten" (artikel 9). Hoewel deze bepaling geen verplichting inhoudt, gaat er wel een belangrijk signaal vanuit: het vinden van overheidsinformatie moet zo eenvoudig mogelijk worden gemaakt voor potentiële hergebruikers. De richtlijn erkent expliciet dat de ontsluiting van overheidsinformatie en de totstandkoming van de Europese interne markt gebaat is bij instituties als een NCGI. De hoge prioriteit binnen het Bsic-programma Ruimte voor Geo-informatie voor de versterking van de ontsluiting van geo-informatie door middel van een landelijke clearinghousefunctie sluit prima aan bij de Europese richtlijn. Het NCGI samen met bijvoorbeeld DataLand, zou met kleine aanpassingen prima de functie van 'overzichtslijst voor de voor hergebruik beschikbare overheidsgeoinformatie' kunnen vervullen. Eventueel kan dit als onderdeel van een nationaal clearinghouse overheidsinformatie (bijvoorbeeld onder www.overheid.nl). Uiteindelijk kan worden aangesloten bij een Europese clearing site. De Europese Commissie heeft reeds opdracht gegeven om een overzicht te maken van bronnen van overheidsinformatie die beschikbaar zijn voor hergebruik (voor meer informatie zie: www.epsi-gate.org). Om aan de geest van de richtlijn te voldoen zou in Nederland een verplichte publicatie van beschikbare overheidsinformatie kunnen worden gerealiseerd. Hoewel de richtlijn zich slechts richt op transparantie van voorwaarden is het aanbevelenswaardig om ook andere metadata hierbij te documenteren en publiceren (zie bijvoorbeeld [12]). Dit sluit ook aan bij de prioriteiten van het initiatief om te komen tot een Europese Geografische Informatie Infrastructuur [13].

Conclusie

In het algemeen kan gesteld worden dat de nieuwe richtlijn een grote sprong vooruit is voor de totstandkoming van de interne markt in de Europese Unie. De richtlijn probeert, door met name te richten op transparantie op hoofdlijnen, de grootste barrières voor de interne markt weg te nemen, maar laat de lidstaten en openbare lichamen op een groot aantal punten vrij zodat van harmonisatie van gebruiksvoorwaarden voorlopig nog niet echt sprake is, laat staan uniformering. De lappendeken zal na 1 juli 2005 (nog) niet zijn verdwenen. Voor Nederland kan gesteld worden dat de richtlijn nauwelijks gevolgen heeft: gebruiksvoorwaarden en prijs worden niet of nauwelijks beperkt en voor het overige hebben de paarse kabinetten voor een afdoende fundament gezorgd. Op een aantal punten hadden verdergaande voorstellen de beoogde stimulatie van het gebruik aanzienlijk kunnen vergroten, maar om politieke en soms praktische redenen hebben deze het niet gehaald. Dit doet echter

geen afbreuk aan het belang ervan. De voorlopige vrijblijvendheid van een aantal aanbevelingen (denk aan open standaarden, elektronische verstrekking, tarifieringsbeginsel voor de informatie) kan in de toekomst, bijvoorbeeld na de evaluatie van de werking van de richtlijn, worden omgezet in dwingend terminologie. Ondanks dat de producenten van geo-informatie in Nederland in grote lijnen reeds werken conform de Europese richtlijn, zijn er nog voldoende punten om de geest ervan optimaal te verwezenlijken. Dus moet er gewerkt worden aan de implementatie van open standaarden, aan elektronisch beschikbare informatie inclusief gebruiksvoorwaarden, aan een uniformering van de tarifieringsgrondslagen, aan het in orde brengen van de metadata, en aan dit alles bij elkaar brengen in een clearinghouse. De gebruikers rekenen op u. ■

Literatuur

- [1] Richtlijn 2003/98/EG van het Europees Parlement en de Raad van 17 november 2003 inzake het hergebruik van overheidsinformatie. PB L 345 van 31.12.2003 blz. 90-96 europa.eu.int/eur-lex/pri/nl/oj/dat/2003/l_345/l_34520031231nl00900096.pdf (ingezien 1 juli 2004)
- [2] Pira international Ltd, 2000, Commercial exploitation of Europe's public sector information, Final report for the European Commission Directorate General for the Information Society 30th October 2000. europa.eu.int/information_society/topics/multi/psi/docs/pdfs/commercial_exploitation/commercial_final_report.pdf (ingezien 1 juli 2004)
- [3] Lopez, X.R., 1998, The Dissemination of Spatial Data, A North American – European Comparative Study on the Impact of Government Information Policy, Ablex Publishing.
- [4] Loenen, Bastiaan van, 2003, The Impact of Access Policies on the Development of a National GDI, IfGIprints 18, Geodaten- und Geodienste-Infrastrukturen - von der Forschung zur praktischen Anwendung, pp. 47-62. www.gitage.de/downloads/gitage2003/tagungsband/van_loenen.pdf (ingezien 1 juli 2004)

- [5] Tweede Kamer 2003-2004, 26387 en 29362 nr. 23. Op weg naar de elektronische overheid, Bijlage bij: Actieprogramma Elektronische overheid/ Modernisering van de overheid
- [6] Kamerstukken 1999-2000, 26387 nummer 7. Naar optimale beschikbaarheid van overheidsinformatie
- [7] Kadaster, 2004, Kwaliteitshandvest, www.kadaster.nl/pdf/kwaliteitshandvest.pdf
- [8] Adviesdienst Geo-informatie en ICT, 1995, Voorwaarden voor het Verstrekken aan en Gebruiken van Gegevens van de Adviesdienst Geo-informatie en ICT Rijkswaterstaat www.geo-loket.nl/ahn/docs/vvg_agi1995.doc
- [9] Kamerstukken 1996-1997, 24036 nummers 45 en 98. Marktwerking, deregulering en wetgevingskwaliteit. Regels omtrent marktactiviteiten van overheidsorganisaties en omtrent ondernemingen die van overheidswege over een bijzondere positie beschikken (Wet markt en overheid) Tweede Kamer, vergaderjaar 2003-2004, 28 050, nr. 7 (6 pagina's).
- [10] Tweede Kamer, 2002-2003, 28 748 nr. 3. Wijziging van de Kadasterwet en de Organisatiewet Kadaster (aanpassing van doeleinden en taken van de Dienst voor het kadaster en de openbare registers alsmede enkele andere wijzigingen)
- [11] ITTIG and ZENC BV, 2004, Practices of exploitation of PSI; Deliverable related to WP2 Task 4 in the framework of the EPSINet Project, 21 June, 2004, www.epsigate.org/sample_content/best_practices.pdf (ingezien 1 juli 2004)
- [12] Loenen, Bastiaan van en Harlan J. Onsrud, 2004, Geographic Data for Academic Research: Assessing Access Policies, Cartography and Geographic Information Science, Vol. 31 No.1, January 2004, pp. 3-17
- [13] INSPIRE, 2003, Contribution to the extended impact assessment of INSPIRE. inspire.jrc.it/reports/fds_report_sept2003.pdf (ingezien 1 juli 2004)

Samenvatting

Hergebruik van overheidsinformatie

De nieuwe Europese richtlijn voor het hergebruik van overheidsinformatie probeert via harmonisatie van de voorschriften en praktijken in de Europese lidstaten, een interne Europese markt tot stand te brengen die ondernemingen beter in staat stelt om de mogelijkheden van overheidsinformatie te benutten. Nederland voldoet grotendeels aan de richtlijn. Om het hergebruik nog meer te stimuleren zou er binnen de overheid gewerkt moeten worden aan de implementatie van open standaarden, aan elektronisch beschikbare informatie inclusief gebruiksvoorwaarden, aan een uniformering van de tarifieringsgrondslagen, aan het in orde brengen van de metadata, en aan dit alles bij elkaar brengen in een clearinghouse.

TREFWOORDEN

Geo-informatievoorziening, overheidskartografie, onderzoek

Summary

Re-use of public sector information

The new European Directive on the re-use of public sector information aims to promote the functioning of the internal European market by harmonizing the provisions for re-use of public sector information. It gives a minimum set of common rules, which should create conditions for greater certainty and make it easier to establish Union-wide products. The geo-information sector in the Netherlands fulfils most of these common rules. However, for the full promotion of the re-use of public sector information, an investment should be made in metadata documentation, the implementation of open standards, the calculation basis for the price of the information, and in the national clearinghouse.

KEYWORDS

Geo information engineering, official cartography, research

Resumé

Réemploi de l'information officielle

La nouvelle directive européenne pour le réemploi de l'information officielle essaye par une harmonisation des normes et pratiques dans les pays européens de créer un marché européen interne de cette information. Un tel marché devrait stimuler l'emploi de l'information par les sociétés. Les Pays-Bas répondent en grandes lignes à cette directive. Afin de stimuler encore plus l'emploi on devrait dans l'administration (1) promouvoir l'utilisation de standards ouverts, (2) mieux faire connaître l'information digitale disponible, les conditions d'utilisation incluses, (3) uniformiser les principes de tarification, (4) classement des métadonnées et (5) la distribution de l'ensemble par un 'clearinghouse'.

MOTS CLÉS

l'Information géographique, cartographe officielle, recherche